

[Clausager.]

anden Lejlighed, beholder den helst, selv efter at Grundlaget for Fremkomsten var forsvundet. Maa jeg spørge: Hvor mange Dækningslove har vi ikke faaet i Anledning af Foranstaltninger, der nu er ophørt, baade direkte og indirekte Skatter? De sidste har Regeringen taget imod med tilsyneladende Uvilje, fordi det var mod dens Program, men den var jo tvunget til det af det onde Landsting. Ikke desto mindre beholdt man de indirekte fremfor de direkte Skatter, vel sagtens, antager jeg, fordi de frembød mere eller mindre Beskyttelse for Hjemmeindustrien, som har denne Regerings særlige Bevaagenhed. Nu kan Regeringen bytte om, hvis den da vil, hvis det har været ærligt ment og ikke forløren Agitation og Humbugspolitik for at stikke godtroende Vælgere Blaar i Øjnene.

Nu er det altsaa denne Gang Venstres Skyld, at Diskontoen er forhøjet. Der har været en fælles Artikel i radikale Blade, jeg har set den i „Holbæk Amts Venstreblad“ den 1. December, hvoraf jeg maa tildele mig at citere et Par enkelte Udpluk:

„Hvis Venstre ikke havde spændt Ben for Rentesænkningen, da den for 2 Aar siden var moden til Iværksættelse, vilde vi i Dag have haft en lavere Rentefod.“
Ja, der er en af deres egne, og det er langt fra nogen ubetydelig Mand paa det Omraade, vi ved alle sammen, hvor han sidder — han sidder for Resten ikke paa sin Plads i Øjeblikket —, han har sagt, at Tiden ikke dengang var moden til almindelig Rentesækning, og han har udtalt som sin Mening, at saavel Regeringen som Rigsdagen skulde have holdt sine Fingre derfra. Jeg vil nu i øvrigt tro, at det kunde have ladet sig gøre dengang, hvis Regeringen havde taget alvorligt og fornuftigt paa det, Mentaliteten var til det, Folk var belavet paa det, var indstillet paa det, og Rente-loven af Maj 1933 om Nedsættelse af Renten for Indskud i Banker og Sparekasser var noget af et Grundlag derfor.

Jeg beklager, at det ikke skete, selv om jeg ikke tror, at vi derfor nu havde haft en lavere Rentefod i al Almindelighed, men vi havde hjulpet de daværende Landmænd til lavere Renteudbetaling af deres Laan. Ganske vist, hvis saa Kurserne ikke havde kunnet holdes oppe paa de lavt forrentede Obligationer, var det ingen Hjælp, tværtimod, for de vordende Landmænd eller andre erhvervsdrivende, men saa maatte man søge at raade Bod paa det paa en eller anden Maade. Det skete ikke. Rentefoden bestemmes ikke af en kortvarig Transaktion,

men i det lange Løb af Landets økonomiske Politik og Pengemarkedets Udbud og Efter-spørgsel, og derom skal jeg sige nogle Ord til sidst.

Men efter den radikale Artikel har Venstre begaaet endnu en Forbrydelse — en politisk Forbrydelse altsaa —, der trækker Diskontoforhøjelsen efter sig. Der siges videre i denne Artikel:

„Venstre har taget enhver Importklage under Armen og gejlet Stemningen op, saa det var vanskeligt at holde igen over for Indførselen af Ting, vi kunde undvære. Hvis vi havde haft en mere loyal og ansvarsbevidst Opposition, vilde det have været lettere at staa imod over for de Krav til Importens Forøgelse, som nu har medført en Diskontoforhøjelse.“

Nu er ganske vist baade Bladet „Politiken“ — Regeringsbladet „Politiken“ — og dets Aflægger „Ekstrabladet“ ogsaa meget tilbøjelige til at kritisere de forrykte og smaalige Importindskrænkninger, men helt bortset herfra: Er det dog alligevel ikke for stor Betydning at tillægge Partiet Venstre og dets Presse? Lad gaa med, at før Landstingsvalget da skulde Venstre og Konservative have Skylden for alle onde politiske Ting i dette Land; men nu, da Radikal-Socialismen har Magten i begge Rigsdagens Ting og endvidere sidder inde med en Valutalov, der giver Handelsministeren bogstavelig talt Hals- og Haandsret over Erhvervslivet og over Ind- og Udførsel, at de højtærede ædle Ministre endnu forhindres i at styre gavnligt for Land og Folk, forhindres af Venstre, ja, det maatte da vække den største Harme, hvis ikke det var saa umaadelig latterligt at fremsætte saadan noget.

Ved de Herrer da ikke, de har Magten i begge Ender af dette Hus? Er de bange for Ansvar? Den faste og handlekraftige Regering sidder jo efter Valget i Kraft af Vælgerfolkets Dom, siger de; Sejren er vundet, og det lille stædige Flertal i Landstinget, der saa længe forhindrede Ministeriets fortrinlige Forslag i at blive til Lov, er borte. Hvor ofte har vi ikke hørt en Jamren derover og en skamløs Ros over de Paradeforslag, man sikkert ofte har ønsket og ventet Landstinget skulde standse. Endnu lyder i mine Øren de paagældende Ordføreres monotone Ros: „Jeg takker den højtærede Minister for dette Forslag. Han har haft en særdeles heldig Haand til at finde det rigtige. Hvis Landstinget nu ikke spærrer Vejen for dets Vedtagelse ... Gør det det, saa maa det væk.“ Der var virkelig mange Vælgere, der troede paa Ministeriet, og Mi-